

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.153/2025/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	ügyvédi iroda1 (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Szűcs Tamás)
Az alperes:	Nemzeti Fejlesztési Központ (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Jakab Borbála kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	Közszolgálati Döntőbizottság határozatának felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (20. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott végzés:	Fővárosi Törvényszék 10.K.704.178/2023/18. számú végzésével kijavított 10.K.704.178/2023/17. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.767.200 (kétmillió-hétszázhatvanhétezer-kétszáz) forint céljuttatást és annak 2021. október 31. napjától – középarányosan meghatározott időponttól – számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát; kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 210.460 (kétszázötvennégyezer-négyezer-hatvan) forint első- és másodfokú perköltséget. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 147.540 (száznegyvenhétezer-öttszáznegyven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperesi jogelőd jogelőd nevenál kormányzati szolgálati jogviszonyban, a főosztályla osztálylon projektmenedzser munkakörben, havi 345.900 forint illetményért teljesített szolgálatot. Az alperesi jogelőd a felperes részére 2017. június 9. napján a 2017. január 1. és 2017. június 30. napjai közötti I. időszakra, valamint a 2017. július 1. és 2017. december 31. napjai közötti II. időszakra a szám1 számú okirattal célfeladatot tűzött ki a program1hoz (KEHOP) kapcsolódó kifizetési munkaterv teljesítésével összefüggő feladatok ellátására, amely okiratot a felperes 2017. június 20. napján vette át. Az okiratban az alperesi jogelőd rögzítette, hogy a céljuttatás a 2017. évi fejlesztéspolitikai célokról szóló 1221/2017. (IV.25.) Korm. határozatban (a továbbiakban: Kh.), valamint az alperesi jogelőd Fejlesztéspolitikai tárgyú kifizetésekre vonatkozó 2017. évi tervével összefüggő ösztönző rendszerének részletszabályai elnevezésű szabályzatban (a továbbiakban: Szabályzat) rögzített feltételekhez és szempontokhoz igazodik. A céljuttatás mértéke legfeljebb 20 havi illetménynek megfelelő összeg lehet, amely a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 154. § (2) bekezdése alapján a teljesítésigazoláskor kerül meghatározására. A célfeladat teljesítésének mérése 2017. évben két alkalommal – június 30. és december 31. napjain – történik a tényleges terv-tény arány és a kormánytisztviselő hozzájárulása figyelembevételével; a célfeladat teljesítettnek akkor tekinthető, ha a Kh.-ban és a Szabályzatban megállapított feltételek és szempontok teljesülése mellett a feladat végrehajtása az I. és II. időszakra meghatározott határidőre megtörténik. A célfeladat teljesítését a helyettes államtitkár igazolja, a kifizetést az államtitkár engedélyezi.

[2] A felperesnek a projektmenedzseri munkaköréhez tartozó feladatok fokozott ütemű ellátásával (többletmunkával) kellett hozzájárulnia a Kh.-ban meghatározott kifizetési munkaterv teljesítéséhez. Az alperesi jogelőd a felperes célfeladat teljesítéshez történő hozzájárulásának I. időszaki mértékét nem dokumentálta; a II. időszak tekintetében az alapfeladatainak nem megfelelő ellátását írásban rögzítette. A felperes munkaköri kötelezettségének vétkes megszegése miatt 2017 november 14. napján a szám2. számú írásbeli figyelmeztetésben (a továbbiakban: Írásbeli figyelmeztetés) részesült. Az alperesi jogelőd nevében eljáró helyettes államtitkár az I. időszak tekintetében a 2017. október 11. napján kelt szám3 számú teljesítésigazolásban, a II. időszak tekintetében a 2018. április 3. napján kelt szám4 számú teljesítésigazolásban a célfeladatot a szervezeti egység vonatkozásban teljesültnek, a felperes célfeladat teljesítéséhez való hozzájárulásának mértékét (teljesítésének arányát) 0%-ban, a teljesítésarányos céljuttatásának mértékét 0 forintban állapította meg.

[3] A felperes panaszában 20 havi illetményének megfelelő céljuttatás megtérítését kérte, amelyet a Közzszolgálati Döntőbizottságnál (a továbbiakban: KDB) határozatszám1

számú határozatával elutasított, mivel a felperes a teljesítésigazolásokkal szemben nem tudta bizonyítani a célfeladat teljesítéséhez történő hozzájárulását.

A felperes keresete

[4] A felperes keresetében az alperes az I. időszakra 8 havi illetményének megfelelő 2.767.200 forint, a II. időszakra 12 havi illetménynek megfelelő 4.150.800 forint céljuttatás és késedelmi kamata megfizetésére történő kötelezését kérte. Álláspontja szerint a céljuttatásra jogosultságot szerzett, és az alperesnek kell bizonyítania, hogy nem járult hozzá a célfeladat eléréséhez. Hivatkozott a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének, valamint az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § t) pontjára utalással az egyenlő bánásmódnak a sérelmére is.

[5] Az alperesi jogelőd védiratában a felperes keresetének elutasítását kérte. Kifejtette, hogy mérlegelési jogkörben járt el, a teljesítésigazolások a felperes teljesítési arányát 0%-ban jelölték meg, ezért a Kttv. 154. § (2) bekezdése, valamint a közszolgálati tisztségviselők részére adható juttatásokról és egyes illetménypótlékokról szóló 249/2012. (VIII.31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 4. § (2) bekezdése alapján céljuttatásra nem volt jogosult.

[6] Az elsőfokú bíróság 10.K.707.596/2020/31. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletét a Kttv. 154. § (2) bekezdésére, valamint a Kr. 4. § (2)-(3) bekezdéseire alapította. Megállapította, hogy a felperes a hozzájárulásának mértékét, valamint a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközést nem tudta bizonyítani. Az Ebktv. 8. § t) pontja alapján „egyéb helyzetet” szerinti megkülönböztetés a főosztályvezető állított ellenszenve miatt nem valósulhatott meg, mivel ez nem a személyiség lényegi vonásához köthető védett tulajdonság.

[7] A felperes fellebbezése nyomán az elsőfokú bíróság 10.K.707.596/2020/31. számú ítéletét a Fővárosi Ítéltábla – a bizonyításra vonatkozó jogszabályi rendelkezések megsértése miatt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 110. § (2) bekezdése alapján – a 2.Kf.700.088/2022/17. számú végzésével (a továbbiakban: Másodfokú végzés) hatályon kívül helyezte. Az új eljárásra adott iránymutatásában előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak az új eljárásban a Másodfokú végzés indokolásának alapul vételével kell eljárnia. Az ügy sajátosságaihoz igazodóan, releváns bizonyítandó tényenként kell kiosztania a bizonyítási terhet. Ennek keretei között különösen a felperes célfeladat teljesítéséhez való hozzájárulásának az alperesi jogelőd által megállapított mértékét (teljesítésének arányát) az alperes köteles bizonyítani, és viseli a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit. A joggal való visszaélés körében a felperesnek kell bizonyítania. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére a felperes az új eljárásban már nem hivatkozhat. Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítás eredményéhez képest kell a tényállást megállapítania, és indokolásának a polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében foglaltak alapján tartalmaznia kell a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékok értékelését.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolásában a Kp. 78. § (2) bekezdése, a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 266. § (1) bekezdése, a Kttv. 154. § (2) bekezdése, valamint a Kr. 4. § (2)-(3) bekezdései idézésével kifejtette, hogy a célfeladat teljesítésnek feltételei a Kh.-ból és a Szabályzatból megállapíthatók. A feladat teljesítéséhez történő hozzájárulás az egyes projektek lezárásához, intézéséhez kapcsolódó feladatok során azt a „plusz erőfeszítést” jelentette, melyben az adott munkavállalók hivatali feladataik ellátásán felül hozzájárultak a meghatározott célmutatók teljesüléséhez. Az értékelés során a közvetlen felettes osztályvezető az egyes munkavállalókra lebontva személyesen tájékoztatta a főosztályvezetőt, aki javaslatot tett a hozzájárulás mértékének meghatározására a teljesítés igazolására jogosult helyettes államtitkárnak. A prémiumkiírási feltételek egyrészt objektívek voltak, azaz a meghatározott összcélszám mutató, amely teljesült. Ezen felül a hozzájárulási mérték megítélése szubjektív feltétel volt, amely számszakilag nem meghatározható és nem is mérhető, ezért a felettesek közötti értékelési megbeszélés határozta meg a „plusz erőfeszítés” mértékét. Ezen feltételi kiírás és jogszerű értékelési mód nem teszi az elbírálást jogellenessé. Hivatkozott e körben a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett (a továbbiakban: BHGY) Kfv.VII.37.638/2020/4. számú döntésében foglaltakra. Így a hozzájárulás mértékének és a plusz erőfeszítés megállapításnak módja a munkáltató szubjektív megítélésén múlik, a munkavégzésre rálátó felettesek vannak abban a helyzetben, hogy ezt a mutatót %-osan értékelni tudják.

[9] A bizonyítékok értékelése kapcsán rögzítette, hogy személy1 főosztályvezető és személy2 osztályvezető egyezően adta elő, hogy az osztályvezetők a főosztályvezetőt tájékoztatták az érintettek célfeladathoz történő hozzájárulásáról, aki ennek alapján tett javaslatot, amelynek elfogadása nem volt automatikus, az államtitkári, helyettes államtitkári értekezleten azt megvitatták. Az osztályvezető és a főosztályvezető egyező előadása szerint a felperes munkavégzésével folyamatos problémák voltak, sem a munka intenzitása, sem hatékonysága nem érte el a többi munkavállaló által teljesített szintet; a felperes nem megfelelő munkavégzése miatt írásbeli figyelmeztetésben is részesült, ez is közrejátszott az értékelésnél; a Szabályzat 4.2. pontja szerinti feltételeket (cél eléréséhez nyújtott teljesítmény) nem teljesítette. A felperes utolsó két érintett hónapjára vonatkozóan személy3 osztályvezető előadásának nincs jelentősége, mert összességében az egész időszak, valamint a főosztályvezető tapasztalata volt a mérlegelési jogkör alapja. személy4 megerősítette, hogy a prémiumjuttatás mérlegelési jogkörön alapuló döntés eredménye volt, amely érdekében „plusz erőfeszítést” kellett tenni, és személy5 tanúvallomása szerint is nem mindenki egységes összeget kapott. Ismertette és értékelte a megismételt eljárásban 7. sorszámon csatolt vezetői e-mail váltás, valamint az Írásbeli figyelmeztetés felperes munkavégzésével és pszichés állapotával kapcsolatos tartalmát. A megismételt eljárásban ismételt meghallgatott főosztályvezető és osztályvezető egyezően adta elő, hogy a felperes alapfeladatait sem tudta ellátni, és megerősítették az e-mail váltásban, valamint az Írásbeli figyelmeztetésben megjelölt munkavégzési problémák folyamatos fennállását. Mindketten akként nyilatkoztak, hogy a felperes az alapfeladatait sem tudta rendesen ellátni, így a célfeladat teljesítésében

értékelhető „plusz erőfeszítést” nem teljesített. Mindezen bizonyítékok alapján megállapította, hogy a felperes az alapfeladatait sem tudta az elvárt színvonalon ellátni, ezért az alapfeladatokon felül előírt „plusz erőfeszítés”, ezáltal hozzájárulás - annak hiánya miatt - 0%-os mértékben megjelölése jogszerű.

[10] A rendeltetésellenes joggyakorlást azért nem lehetett megállapítani, mert a bizonyításra köteles felperesnek erre vonatkozó bizonyítási indítványa nem volt, ennek hiányában pedig ezen kereseti hivatkozása alaptalan.

[11] Az alperes nem valósította meg a felperes által hivatkozott kúriai döntések alapjául szolgáló jogsértéseket sem, mivel az Mfv.II.10.480/2018. eseti döntés alapjaként a célfeladatot a munkavállaló teljesítette, a felperes viszont nem; a jelen perben nem kizárólagosan táblázat benyújtás, hanem személyre lebontott konzultáció történt az érintett osztályvezetővel, majd a helyettes államtitkári értekezleten is megvitatásra került a javaslat. A BH.1997.7.371 számú eseti döntés azért nem irányadó, mivel itt nem a juttatás visszavonásáról történt rendelkezés, hanem megállapításra nem került. A Mfv.II.10.276/1998. számú eseti döntés sem irányadó, mivel jelen esetben a feladat pontosan meghatározásra került. Ezzel ellentétben helytállóan hivatkozott az alperes az EBH.2011.2342. döntés alapjául szolgáló Mfv.II.10.801/2010. számú határozatában kifejtettakra, mely szerint mérlegelési jogkör érvényesítése a prémium összege tekintetében lehetséges a jóhiszeműség és a tisztesség, valamint az egyenlő bánásmód követelményének megtartása mellett, mely jelen peres eljárásban a bíróság szerint maradéktalanul megvalósult. Az értékelés a Kúria Kfv.VII.37.638/2020/4. számú döntése értelmében jogszerűen történt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereseti kérelmének megfelelő 6.918.000 forint céljuttatásban és kamataiban marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az ügy eldöntése alapvetően bizonyítási kérdés, nem jogkérdés. A Kp. 78. § (1)-(2) bekezdéseire, 79. § (2) bekezdés a) pontjára, a Pp. 279. § (1) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy iratellenes a jó minőségű teljesítményértékelésének, és a megfelelő munkavégzését alátámasztó tanúvallomások figyelmen kívül hagyása. Az elsőfokú bíróság – a helyesen kiosztott bizonyítási teher folytán – a bizonyítékok értékelésénél a Másodfokú végzés figyelmen kívül hagyása mellett eljárási jogszabályt is sértett; a bizonyítékokból nem megfelelő következtetéseket vont le. A tanúvallomások nem alkalmasak teljesítményének megítélésére, azok között munkájának megítélése kapcsán ellentmondások vannak, amelyeket az elsőfokú bíróság nem oldott fel. A teljesítésének megítélése körében irreleváns az Írásbeli figyelmeztetés, mivel az egy konkrét időszakban, két hónappal korábbi és két hétre vonatkozó üggyel kapcsolatos szankció volt; egy éves munkája minőségére és mennyiségére vonatkozóan nem bizonyító erejű; ellentmond a dupla szankció tilalma elvének; nem lehet visszamenőleges hatálya az I. céljuttatási időszakra; nem lehet a kiadását megelőző 10 hónapra vonatkozó következtetést levonni belőle. Az Írásbeli figyelmeztetés munkajogi szankció, nem áll összefüggésben a céljuttatás teljesítésével. A bizonyítékokból nem vonható le következtetés az alperes által megállapított és általa bizonyítandó 0%-os hozzájárulása mértékére. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy személy3 és személy6 tanúk a kifogásolható munkavégzését nem támasztották alá, személy3 és személy7 tanúk a megfelelő munkavégzéséről nyilatkoztak. Az elsőfokú bíróság a munkavégzését pozitívnak beállító

tanúvallomásokat jogszabályellenesen figyelmen kívül hagyta, a tanúvallomások közötti ellentmondásokat nem oldotta fel, és ez nem az ő terhére esik. Az e-mailek szintén irrelevánsak; egy időpontban aktuális, orvosilag nem alátámasztott pszichés állapota nem bizonyítja az egész éves teljesítményét és munkájának minőségét. A bizonyítékok értékelésekor és az elsőfokú ítélet jogi érvelésében a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. (4)-(5) bekezdései is sérültek.

[13] Anyagi jogi álláspontjával összefüggően előadta, hogy az elsőfokú ítélet azért ütközik a Kttv. 154. § (2) bekezdésébe, mert ezen jogszabályhely tartalmát a jelen ügyre az elsőfokú bíróság nem megfelelően vonatkoztatta. A „plusz erőfeszítés” feltétel az elsőfokú bíróság véleménye szerint szubjektív megítélésen alapul, azonban ez nem definiált fogalom, nem világos, hogy minőségi vagy mennyiségi erőfeszítésre van-e szó. Hasonló tényállás mellett a Kúria Mfv.II.10.480/2018. számú ügyben kifejtett álláspontja jelen ügyben is releváns: A két ügy tényállása tartalmilag egyezik, mert a felperesi közreműködés volt vitatott; a felperesi teljesítmény értékelése ugyanúgy történt. A Kúria szerint nem tartozik az alperes diszkrecionális jogkörébe az egyes kormánytisztviselők teljesítményének értékelése. A munkáltató nem alakította ki az objektív szempont szerinti értékelés rendszerét, így a személyes hozzájárulás értékelésének jogszerűsége nem volt ellenőrizhető, s mindez az alperesnek volt felróható. Az alperes objektív szempontokat nem határozott meg, egy táblázatban a munkatársak neve mellé egy számot írt. Az eseti döntésből az következik, hogy amennyiben a céljuttatás kitűzésekor a munkáltató csak globális célokat határoz meg, személyes mérőszámok nélkül, akkor utólag nem lehet egyedi elbírálás alapján, diszkrecionálisan dönteni egyes személyek jogosultságáról. Előzetesen rögzített objektív feltételrendszer nem volt azon kívül, hogy a munkahelyi jelenlétet mérték, amelynek pedig megfelelt. Ezen túlmenően nem volt olyan feltételrendszer, amely az elvégzett feladat teljesítését, az eltöltött munkaidőt, a többletmunkát, stb. mérte volna. Ezt a főosztályvezető tanúvallomása is megerősíti. Az alperes azért nem tudott a bizonyítási kötelezettségének eleget tenni, mert objektív szempontrendszer hiányában nem lehet 0% és 100% között hozzájárulásának arányát számszerűsíteni. A szubjektív alapon történő munkáltatói döntés pedig a fenti egyedi döntésben foglaltakkal ellentétes. A teljesítésigazolás tartalmazza, hogy a célfeladat megvalósult, ezért az elsőfokú ítéleti megállapítás iratellenes. A felperesi közreműködés mértéke volt a per tárgya, nem a célfeladat teljesülése. A főosztályvezető meghallgatásai alkalmával nem tudott számot adni az értékelő megbeszélések dokumentálásáról, elmondása szerint ilyen nem áll rendelkezésre. személy³ tanú nyilatkozata szerint konkrét személyre szabott értékelés az ő részvételével nem történt. A főosztályvezetői javaslathoz képest a helyettes államtitkár, államtitkár információk híján történő eltérő döntése életszerűtlen. Az okirati bizonyítékok szintén nem bizonyítják a teljesítés nemlegességét vagy 0%-os mértékét. A Mfv.II.10.276/1998. számú eseti döntés értelmében az egyéni teljesítményértékelés pontos meg nem határozása a munkáltató terhére esik. Az ítéletében az elsőfokú bíróság konzekvensen keveri a célfeladat teljesítését és az ahhoz való felperesi hozzájárulás mértékét; nem tárgyalja azon felvetését, hogy a hozzájárulását valamely módon mérni kellett volna, mert a hozzájárulás mértékét konkrét százalékban számokkal kellett kifejezni. Az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a többleterőfeszítés is feltétele volt a kifizetésnek, nem helytálló. Ugyanis a többleterőfeszítés sem a célfeladat kiírásakor, sem a perben nem lett definiálva. Nem tudhatta, hogy ez mennyiségi, minőségi vagy miféle elvárás és annak miképpen tud megfelelni. Csak olyan feltétel szabható, amelynek tartalma világos és mindenki számára egyértelmű. A teljesítés nemlegességének bizonyítására az általánosságokat állító tanúvallomások nem alkalmasak. Az alperes az egész eljárás során nem tudta felmutatni mi volt az az elvárás, melynek nem felelt meg vagy valamely százalékban nem felelt meg. Az elsőfokú bíróság által felhívott Kfv.VII.37.638/2020/4. számú

döntésben voltak előre meghatározott szempontok, így ezen döntés az elsőfokú ítéleti rendelkezést nem támasztja alá.

[14] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet nem tért el az Mfv.II.10.480/2018. számú határozat elvi tartalmától, és teljesíti a Kp. 78. §-ában és a Pp. 279. §-ában a bizonyítékok értékelésére vonatkozó rendelkezéseket. A felperes az Írásbeli figyelmeztetéssel szemben jogorvoslattal nem élt, az abban foglaltakat nem vitatta. A nem megfelelő felperesi munkavégzés okszerűen következik a lefolytatott bizonyítási eljárásból, a becsatolt dokumentumokból és tanúvallomásokból. A fellebbezési érvelés nem azt támasztja alá, hogy az elsőfokú ítélet miért ütközik a Kttv. 154. § (2) bekezdésébe, hanem a felperesi álláspont szerint a célfeladat kitűzése történt jogellenesen. A felperes által hivatkozott egyedi döntés nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint nem vizsgálhatja a céljuttatás kifizetése körében a felperesi hozzájárulás mértékét. Tény, hogy ezen mérlegelés nem lehet önkényes és annak megalapozottságát bizonyítani kell, amelyet az elsőfokú ítélet által bemutatott módon megtett. A nem megfelelő, rendszeresen hibás, határidőket figyelmen kívül hagyó felperesi munkavégzés nem tekinthető többleterőfeszítésnek. Többletjuttatás nem a munkahelyi jelenlétért, hanem a munkaterhet meghaladó többletfeladatokért járt. személy³ a társ-osztályt vezette, nem látott rá a felperes tárgybeli munkavégzésére. A másik kolléga jogviszonya pedig 2017. augusztusában megszűnt. A felperes teljesítményértékelése az I. félévre vonatkozik és 87%-os mértéke nem minősül jónak. A Kttv. 154. § (2) bekezdése szerinti kereseti jogcím nem megfelelő, mert a célfeladat nem tartalmaz összeget, az a teljesítésigazoláskor került meghatározásra, így a jogellenes teljesítésigazolás miatt legfeljebb kártérítés jogcímén támaszthatna igényt a felperes.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés az alábbiak szerint részben megalapozott.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A felperes az előzményi fellebbezési eljárásban (2.Kf.700.088/2022/6. számú jegyzőkönyv 2. oldal) az egyenlő bánásmód sérelmét már nem állította, valamint az elsőfokú ítélet joggal való visszaélés tilalma körében tett megállapításait jelen fellebbezésében nem támadta, így ezekről a másodfokú bíróságnak állást foglalnia nem kellett. A másodfokú bíróság előjáróban azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítéletnek van-e olyan hibája, amely – az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően (Kúria BHGY-ban közzétett Kpkf.VI.40.523/2021/2., Kf.VII.45.044/2021/4. számú végzései) hivatalbóli vizsgálat alapján – hatályon kívül helyezésre ad alapot. E körben figyelemmel volt arra, hogy a Másodfokú végzés a Kp. 110. § (3) bekezdése alapján adott iránymutatásában kijelölte a per további irányát. Az iránymutatásnak megfelelően az elsőfokú bíróság az ügy sajátosságaihoz igazodóan a 6. sorszámon megtartott tárgyaláson a bizonyítási terhet kiosztotta, a felek bizonyítási indítványainak helyt adott, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és erről ítéletének indokolásában a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltak szerint adott számot. A felperes

fellebbezési hivatkozásával szemben a bizonyítékok értékelésének okszerűsége, így az elsőfokú ítéleti tényállás megalapozottsága nem a Kp. 110. § (3) bekezdésével összefüggésben vizsgálható, mert a bizonyítékok mikénti értékelésére a másodfokú bíróság iránymutatást nem adott. Így a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásnak maradéktalanul eleget tett. A felperes eljárásjogi jogszabálysértést állított, valamint az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárásjogi hibát nem vétett, a releváns anyagi jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékokat az I. időszak tekintetében okszerűtlenül értékelte, és a bizonyítatlanság jogkövetkezményét nem vont le míg a II. időszak tekintetében helytálló jogi álláspontra jutott. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[17] A másodfokú bíróság a fellebbezés által állított eljárásjogi jogszabálysértések kapcsán rámutat arra, hogy az elsőfokú ítéleti megállapítások felperes által hivatkozott iratellenessége (jó minőségű teljesítményértékelésének, megfelelő munkavégzését alátámasztó tanúvallomások figyelmen kívül hagyása) nem az egyes bizonyítékokkal ellentétes ítéleti tények rögzítésére vonatkozik. Ezért ezen fellebbezési állításokat a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelése kapcsán vizsgálta. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékeléséről ítéletében számot adott, így a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek megsértése nem állapítható meg. Az elsőfokú ítélet e vonatkozásban támadott jogi érvelésének jogszerűsége a bizonyítékok értékelése kapcsán vizsgálható. A felperes kitűzött célokhoz történő, a teljesítésigazolásokban rögzített 0%-os hozzájárulása mértékének bizonyítására az elsőfokú bíróság az alperest kötelezte (6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv), ezért a felperes alaptalanul hivatkozott a Kp. 79. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak sérelmére is. A fellebbezésben felhívott Kp. 78. § (2), valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályok megtartása a felperesi követelésre vonatkozó anyagi jogszabályi rendelkezések értelmezésével állnak szoros összefüggésben, így a bizonyítékok értékelésének jogszerűségét a másodfokú bíróság az alkalmazandó anyagi jogi rendelkezések mentén vizsgálta.

[18] A Másodfokú végzésben kifejtett jogi állásponttal összhangban és a felperesi álláspontot osztva a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a jelen jogvita alapvetően a bizonyítás sikeressége vagy sikertelensége alapul vételével dönthető el. A Kp. 78. § (2) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli; ami azt jelenti, hogy – a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és a per egyéb adatainak az egybevetése, egyenként és összességükben történő értékelése alapján állapítja meg. A bizonyítási teher kiosztásával összefüggésben a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a Kp. 79. § (2) bekezdése, valamint az alkalmazandó anyagi jogszabályi rendelkezések az általános bizonyítási érdeken alapuló bizonyítási tehertől [Pp. 265. § (1) bekezdés] eltérő bizonyítási szabályokat is tartalmaznak. A jelen tényállás szerint a felperes keresetében a munkáltatói döntés jogellenességére [Kttv. 154. § (2) bekezdés]; a

rendeltetesszerű joggyakorlás követelményének [Kttv. 10. § (1) bekezdés] sérelmére; és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére [Ebkttv. 8. § t) pont] hivatkozott, amely utóbbiakat már nem képezik jelen másodfokú eljárás tárgyát. A tételes jogszabályi rendelkezésbe ütközés bizonyítására a Kp. 79. § (2) bekezdése és az anyagi jogi rendelkezések [Kttv. 154. § (2) bekezdés, Kr. 4. § (2) bekezdés] írnak elő szabályokat. Keresetének jogcímét a felperes jelöli meg, és a bíróságnak ebben a körben kell az igény megalapozottságát vizsgálnia. A Kttv. 154. § (2) bekezdése értelmében a munkakör ellátásából adódó általános munkaterhet jelentősen meghaladó, rendkívüli, célhoz köthető feladat (célfeladat) teljesítésért lehet céljuttatást meghatározni. Ugyanezen rendelkezés és a Kr. 4. § (2) bekezdése alapján a célfeladat eredményes végrehajtásáért (teljesítéséért) írásban, a célfeladat megállapításakor vagy teljesítésének igazolásakor történik a céljuttatás meghatározása, akként, hogy a teljesítést a hivatali szervezet vezetője igazolja. Ebből következően az anyagi jogszabályi rendelkezések a munkáltatóra telepítik a teljesítés mikéntje igazolásának kötelezettségét. A kormánytisztviselőt megillető egyéb juttatások közé sorolt Kttv. 154. § (2) bekezdése szerinti céljutalommal összefüggésben a munkáltató diszkreciójától függ, hogy kitűz-e célfeladatot. Ezt követően a munkáltató a teljesítés mikéntjét igazolni köteles; a kifizetés pedig a teljesítés mikéntjéhez igazodik, a kifizetendő összeg tekintetében a munkáltatónak nincs diszkrecionális joga. A teljesítésről kiállított igazolás jogszerűségéért, valóságnak megfelelő tartalmáért a munkáltató felelős.

[19] A jelen tényállás szerint az alperesi jogelőd a felperes részére az I. és a II. időszakra vonatkozóan célfeladatot határozott meg, a teljesítésigazolások szerint a szervezeti egység a kitűzött célokat teljesítette, amelyhez a felperes mindkét időszak tekintetében 0%-ban járult hozzá. Ezen okiratok valóságnak megfelelő tartalmát a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a Kp. 79. § (2) bekezdés a) bekezdésénél fogva az alperes volt köteles bizonyítani. Az alperesi bizonyítás arra irányult, hogy a felperesi hozzájárulás mértéke valóban 0%-ban állapítható meg. A felperesnek a Kh.-ban meghatározott kifizetési munkaterv teljesítéséhez – azaz a szokásos munkaterhet meghaladó nagyszámú KEHOP projekt-feladat határidőben történő elvégzéséhez – a munkaköréhez tartozó feladatok fokozott ütemű ellátásával (többletmunkával) kellett hozzájárulnia. Ezen előírást az elsőfokú bíróság a tanúk nyilatkozataival egyezően, a tartalmat jól leíró módon nevezi „plusz erőfeszítésnek”. Fellebbezési állításával szemben a projektmenedzser felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a célfeladatban kitűzött céljuttatásra akkor jogosult, ha a kifizetési munkaterv határidőben történő teljesítéséhez többletmunka végzésével, azaz saját határidős feladatainak megfelelő teljesítésével tevőlegesen hozzájárul. Ezt egyértelműen alátámasztja a számla számú okirat, miszerint a felperesnek „rendkívüli, a munkaköréből adódó általános munkaterhet jelentősen meghaladó célhoz kötött feladatot” állapított meg az alperesi jogelőd, valamint a felperes és a tanúk egyező előadása (10.K.707.596/2020/8. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldal, 10.K.707.596/2020/17. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal, 10.K.707.596/2020/20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal, 10.K.707.596/2020/24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal, 16. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal). Az elsőfokú bíróság alappal mutatott rá, hogy a Kúria a BHGY-ban közzétett Kfv.VII.37.638/2020/4. számú ítéletében egyértelműen kimunkálta, hogy a Kttv. 154. § (2) bekezdésében írt jogszabályi kereteknek megfelel, ha a munkáltató a munkatársak célhoz történő hozzájárulásának arányát, az elvégzett feladatokat követően, utólag állapítja meg; a közreműködő személyek hozzájárulásának mértéke előzetesen nem, csak az elvégzett feladatokat követően állapítható meg, így a célfeladat teljesítését megelőzően a személyes közreműködés mértékére vonatkozó objektív mutatók közlését nem lehet elvárni. Az iránymutató döntés jogkérdése (Kttv. 154. § (2) bekezdésének értelmezése) és releváns tényállása (Korm. határozat szerinti, a felperes

munkakörének ellátásából adódó általános munkaterhet jelentősen meghaladó rendkívüli, célhoz kötött feladat megállapítása, majd a felperes személyes közreműködésének, kitűzött célokhoz történő hozzájárulása mértékének vizsgálata) azonosnak tekinthető. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában alappal rögzítette, hogy a tárgybeli célfeladat végrehajtása kapcsán voltak objektív körülmények, egyrészt a szervezeti egységre meghatározott mutatók teljesülése, valamint a felek egyező előadása alapján a felperesi jelenléti követelmények teljesülése. Nem osztotta viszont a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy a felperesi hozzájárulási mérték megítélése a munkáltató szubjektív megítélésén múlik. A munkáltató a Kttv. 154. § (2) bekezdése szerinti teljesítés igazolásakor nem diszkrecionális jogkörben jár el, a mérlegelési jogkörét a célfeladat végrehajtása körében felmerült objektív, alátámasztható körülmények és adatok okszerű értékelésével gyakorolhatja. Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy az I. és II. időszakra vonatkoztatható bizonyítékokat időszakonként nem elkülönítetten értékelte. A jelen tényállás szerint az alperesi jogelőd munkáltató az I. időszakra (2017. január 1-június 30.), valamint II. időszakra (2017. július 1-december 31.) két külön célfeladat kitűzést tett olyan módon, hogy az okirat átadásakor az I. időszak már csaknem teljes egészében eltelt. Majd két külön teljesítésigazolással (munkáltatói döntéssel) állapította meg a felperes 0%-os hozzájárulásának mértékét. Ebből következően a két külön munkáltatói intézkedés a bizonyítékok értékelését is külön teszik szükségessé. Így a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelése jogszerűségének vizsgálata során áttekintette mindkét időszakra vonatkozó bizonyítékokat.

[20] A teljesítésigazolások tartalma valóságnak megfelelését a célfeladat végrehajtása körében objektív módon értékelhető konkrét munkatevékenységek és munkafeladatok meghatározott határidőben és minőségben történő elvégzése vagy azok hiánya támaszthatja alá, minden olyan objektíven megállapítható körülmény, amelyből okszerűen következtetni lehet a felperes kitűzött célfeladatok teljesítéséhez történő hozzájárulásának mértékére. E követelmények mentén megállapítható, hogy az I. időszakra vonatkozó 2017. október 11. napján kelt szám3 számú teljesítésigazolásban rögzített, a felperes célfeladat teljesítéséhez való hozzájárulásának mértékét (teljesítésének arányát) 0 %-ban meghatározó döntés megalapozottságát az alperes bizonyítani nem tudta. A felperes 2017. I. félévi teljesítményértékelésének eredménye a Kr. 4. § (3) bekezdése alapján a célfeladat teljesítésének körében nem értékelhető; és az alperes a felperes I. időszaki hozzájárulásának arányára okirati bizonyítékot bemutatni nem tudott. Az Írásbeli figyelmeztetés 2017. szeptemberétől felmerült munkavégzési problémákat tartalmaz. személy1 főosztályvezető és személy2 osztályvezető vallomásai, miszerint a felperes munkavégzésével folyamatos problémák voltak teljesen általános jellegűek, konkrét munkavégzési hiányossághoz, időszakhoz nem köthetőek, így az I. időszaki 0%-os hozzájárulási mérték alátámasztására nem alkalmasak. A rendelkezésre álló Írásbeli figyelmeztetés tartalmának főosztályvezető és osztályvezető általi megerősítése nem az I. időszakra vonatkozik. A célfeladatkitűzésre 2017. június 9. napján került sor, ekkor a felperes munkavégzésére rálátó munkáltató alperesi jogelőd azzal számolt, hogy a felperes 2017. június 30-i mérésrel potenciálisan teljesítheti a kifizetési feltételeket; a munkáltató a felperest esetlegesen elégtelen munkavégzése miatt nem zárta ki a célfeladat-kitűzéssel érintett körből. Az nem lehet szempont, hogy a felperes I. időszaki hozzájárulásának mértékét az alperes éppen a II. időszakban jelentkező felperesi munkavégzési problémák időpontjában, 2017. október 11. napján bírálta el. E körben alapos a felperes fellebbezése, miszerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül értékelte, így ítélete a Kp. 78. § (2) bekezdésébe, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütközik. A Kp. 78. § (1) bekezdése alapján

alkalmazandó Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a bizonyítási terhet viselő alperes viseli a bizonyítása sikertelenségének következményeit, ezért a felperes az I. időszakra jogosultságot szerzett céljutattásra. Az összecszerűség tekintetében a felek között vita nem volt, az alperes a 0%-tól eltérő, 100% alatti hozzájárulási mértéket alátámasztó bizonyítási eszközt nem tudott felmutatni. Így a felperes az I. időszakra igényelt 8 havi illetményének megfelelő 2.767.200 forint céljutattásra jogosult.

[21] A II. időszakra vonatkozó bizonyítékok értékelése tekintetében jelentősége van annak, hogy az alperes a felperes munkavégzése körében mind a Községi Döntőbizottság előtt, mind védiratában hivatkozott az Írásbeli figyelmeztetésben leírtakra. A 2017 november 14. napján kelt Írásbeli figyelmeztetés szerint a felperes a 2017. szeptember 5. és 14. napjai közötti beérkezett, az általa kezelt projektekhez kapcsolódó leveleket határidőn belül (09.18-ig és 09.25-ig) nem kezelte, ezek megválaszolásához főosztályi segítségre volt szükség, a társosztálytól kért véleménnyel kapcsolatos feladatok kezelése hetekig nem történt meg, a kedvezményezettől többszöri vezetői felszólítást követően kérte be a szükséges információt. Csak az utolsó pillanatban jelezte a vezetőnek, hogy a beérkező sürgős adatszolgáltatásokkal egyáltalán nem készült el vagy neki sem kezdett, az melynek következtében helyette a többi kollégának kellett elvégeznie azt, hogy határidőben megküldhető legyen. A felperes az általa kezelt projektekkel kapcsolatban határidőn túl tévesen, vagy egyáltalán nem adott meg információt a vezetőknek mely a félrevezette a feladatok megoldását. A választervezetek elkészítésének elmaradása/csúszása a helytálló információkkal rendelkező felperesnek felróható. A felperes a vele közölt Írásbeli figyelmeztetésben foglaltakkal szemben jogorvoslattal nem élt, ezért az abban foglaltakat a bíróságnak tényként kell elfogadnia. A fellebbezési hivatkozással szemben az Írásbeli figyelmeztetés nem kétheti, hanem tartós munkavégzési problémákat tár fel; funkciójánál fogva 2017. november 14-i kiadásakor a jövőre nézve figyelmezteti a felperest. A céljutattásra jogosultság vagy annak hiánya nem szankció, a dupla szankcióra történő felperesi utalás nem értelmezhető; az Írásbeli figyelmeztetésnek nem a jogkövetkezménye, hanem a tényállása releváns. A főosztályvezető 2017. október 6. napján kelt e-mailje ugyanazt munkavégzési problémákról számol be, és kiemeli, hogy a felperes nem bírja kezelni a határidős feladatokkal járó stresszt, és leírja ennek a felperesi pszichés állapotnak a munkahelyi megnyilvánulásait. Az Írásbeli figyelmeztetésben és az e-mailben foglaltakat a felperes nem vitatta, a leírtak időbeli korlátozottságára, az egész időszakra nem vonatkoztatható pillanatnyi voltára hivatkozott. Szintén tény, hogy a felperes ezt követően munkaalkalmassági vizsgálaton vett részt, ahol 2017. október 30. napján munkavégzésre alkalmas minősítést kapott (2017. október 31. napján kelt e-mail), és 2017. utolsó két hónapjában már nem projektmenedzseri feladatkörben a Projekt-utógondozási osztályon, hanem irattározási feladatokkal foglalkozó másik osztályon látott el feladatokat (személy3 tanúvallomása, 10.K.707.596/2020/14. számú tárgyalási jegyzőkönyv). A felperesi munkavégzésével kapcsolatos problémákat személy1 főosztályvezető és személy2 osztályvezető egybehangzóan, de általánosságban, konkrét mulasztások megjelölésének mellőzésével adta elő (10.K.707.596/2020/20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal, 10.K.707.596/2020/24. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-5. oldal). A megismételt peres eljárásban – szintén általánosságban, időszakra nem behatárolhatóan – az osztályvezető kifejtette, hogy a felperes feladatait határidőre nem végezte el, azt másoknak kellett helyette elvégezni (16. sorszámú jegyzőkönyv 4-5. oldal), majd a főosztályvezető arról nyilatkozott, hogy a felperes feladatait határidőre mások végezték el (17. sorszámú jegyzőkönyv), ugyanakkor mindketten megerősítették, hogy az Írásbeli figyelmeztetésben foglaltak a valóságnak megfelelnek. A felperesi fellebbezésben szereplő tanúk közül személy6 a

tárgyidőszakban nem dolgozott együtt a felperessel, a saját akkori főosztályának gyakorlatáról nyilatkozott (10.K.707.596/2020/14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-3. oldal). személy³ osztályvezető a felperes munkavégzésére egész évben nem látott rá, a felperes másik osztályon dolgozott, ő a felperes értékelésében nem vett részt, csak 2017. utolsó két hónapjában dolgoztak együtt, a felperes ekkor nem projektmenedzseri, hanem irattározási tevékenységbe segített be, ennek kapcsán rossz munkavégzést nem tapasztalt (10.K.707.596/2020/14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4-5. oldal). személy⁷ szerint ugyan a felperes lelkiismeretes munkavállaló, de nem egy irodában dolgoztak és 2017. augusztusában jogviszonya megszűnt (10.K.707.596/2020/17. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-4. oldal). Az elsőfokú bíróság a felperes által hivatkozott ellentmondások feloldására kísérletet tett, személy³et és személy¹-et szembesítette, de csak a korábbi vallomásukat ismételték meg és tartották fenn (10.K.707.596/2020/26. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2-5. oldal). Így a II. időszak vonatkozásában a felperes munkavégzéséről kedvezően nyilatkozó tanúk a tárgyidőszakban a felperes projektmenedzseri munkavégzésére nem láttak rá, a tanúvallomások között érdemben ellentét nem állapítható meg. Mindezek szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a II. időszak tekintetében rendelkezésre álló bizonyítékokat jogszerűtlenül értékelte. A célfeladat-kitűzés nem havi teljesítésre és felperesi hozzájárulásra lebontva tartalmazza a célfeladatot, így a II. időszakot csak egyben lehet értékelni, azaz azt, hogy a felperes a projektmenedzseri feladatainak ellátására során a kifizetési munkaterv határidőben történő teljesítéséhez többletmunka végzésével, saját határidős feladatainak megfelelő teljesítésével tevőlegesen hozzájárult-e. Az elsőfokú bíróság alappal állapította meg, hogy az okirati bizonyítékok és tanúvallomások egybehangzóan támasztják alá, miszerint a felperes projektmenedzseri alapfeladatait sem tudta megfelelően ellátni, így a célfeladat teljesítéséhez történő „plusz erőfeszítés” hiányzik, ezáltal a a Kh.-ban meghatározott kifizetési munkaterv teljesítéséhez történő felperesi többletmunka, a hozzájárulásának mértéke 0%-ban állapítható meg. Ezért az alperes sikerrel bizonyította, hogy a II. időszak tekintetében jogszerűen állapította meg a felperesi hozzájárulás mértékét 0%-ban.

[22] A felperes alaptalanul hivatkozott a Kttv. 154. § (2) bekezdésének értelmezése körében a Kúria Mfv.II.10.480/2018. számú ügyben kifejtett álláspontjára. A BHGY-ban közzétett eseti döntésből ugyan kivehető, hogy a céljuttatásra jogosultság megállapítása nem az alperes diszkréciójától függ; továbbá a cél juttatásra jogosultság akkor állapítható meg, ha a felperes az alapfeladatai körébe tartozó feladatok felgyorsítása, gyorsabb befejezésében közreműködik; azonban az eseti döntés alapjául szolgáló lényeges tények különbözőek. Az eseti döntés tényállása szerint a felperes munkaköri alapfeladatai ellátásával kapcsolatos hiányosság nem merült fel, a kifizetési cél teljesítéséhez nyújtott személyes hozzájárulást az alperes nem értékelte, a munkatársak neve mellé számot írt, így az alperes döntésének objektív szempontjait nem tudta alátámasztani. Ezzel szemben a jelen ügyben a II. időszak tekintetében az alperes mérlegelési tevékenységének elvégzését, annak okszerűségét, így a felperes célfeladat teljesítéséhez való hozzájárulásának mértékét, teljesítésének megállapított 0%-os arányát bizonyítani tudta. Az Mfv.II.10.276/1998. számú határozat a BHGY 2012. január 1-i létrejötté előtt kelt, nem iránymutató eseti döntés.

[23] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján részben, az I. időszak tekintetében megváltoztatta, és az alperest az igényelt céljuttatás összegében marasztalta, továbbá a megalapozott kereseti követeléssel

érintett időszaki munkáltatói döntés 2017. októberi időpontjára tekintettel rendelkezett a középarányosan meghatározott időponttól számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamat megfizetéséről. Ezt meghaladóan, a II. időszak tekintetében a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 35. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 525. § (3) bekezdése alapján folytatott vizsgálata során a felperes munkavállalói költségkedvezményre történő jogosultságának fennállása tekintetében az elsőfokú bírósággal azonos megállapításra jutott. A másodfokú eljárásban a pertárgy értékét a Kp. 131. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 512. § (2) bekezdése szerint 6.918.000 forintban, a kereset részbeni megalapozottsága miatt a felperes első- és másodfokú pernyertességének-pervesztességének arányát 40-60%-ban állapította meg.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokon felszámított felperesi 1.180.000 forintos, valamint alperesi 345.900 forintos igényekre, továbbá az előzményi másodfokú eljárásban megállapított 270.000-270.000 forintos perköltség összegekre figyelemmel a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányában állapította meg a felek perköltségét, és az egyes perköltségösszegek különbsége alapján kötelezte az alperest a felperesnek járó első- és másodfokú perköltség megfizetésére. A jelen másodfokú eljárás perköltségét a felperes által megbízási szerződés alapján felszámított 150.000 forint, valamint az alperes által a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított 345.900 forint alapulvételével, a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányában állapította meg, és az összegek különbsége alapján kötelezte a felperest az alperesnek járó másodfokú perköltség megfizetésére.

[26] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, a felperes a megállapított munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel személyes költségmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (553.440 forint) a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 24.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Bíró Péter s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró